

ЗАЩО ФЕХТОВКА? Филип Шабански

Фехтовката предлага уникална комбинация от **физическа, интелектуална и емоционална стимулация**. За разлика от много други спортове, фехтовката развива качества като чест, галантност и благородство. Много от най-известните имена в историята на изкуството са се докоснали във фехтовалното изкуство в това число Караваджо и Волтер, Байрон и Маркс, Чърчил и наскоро Мадона.

Фехтовката развива координация, концентрация, издръжливост, поддържа и развива сърдечносъдовата система. Това са само няколко от здравните предпоставки, за да се занимавате редовно с фехтовка. Изваяните крака и седалище са може би най-характерните черти на фехтовача – за едночасова тренировка можете да изгорите до 450 калории! Фехтовката, наистина, е идеалният спорт за една жена. Това е дейност, която е повече тактическа, отколкото физическа. Тя изисква гъвкавост и равновесие, а не груба сила и развива елегантност, учтивост. Не е нужно фехтовачите да са високи или силни, за да са добри – по-важно е да притежават бързи рефлексии, добра координация, интуиция и предусещане.

Друга привлекателна черта на фехтовката е нейната романтика.

История на Фехтовката

Многобройни исторически свидетелства доказват, че корените на фехтовката са от дълбока древност. Едно от първите свидетелства, което датира от 1370 г.пр.н.е., се намира в Египет в гробницата на Хруфа. Там са се провеждали състезания с палки, които са били отразени на каменен блок в Карнака. Египет е пръв и в друго начинание, защото първата жена фараон владетел на Горен и Долен Египет Хатшепсут (1525-1503 г.пр.н.е.) е била изключително добра във фехтовката. Съща така, обединителят на Горен и Долен Египет със столица Мемфис фараон Джохер (2780-2760 г.пр.н.е.) умело е практикувал фехтовка.

В древна Гърция се е ползвало оръжие, подобно на шпагата, което е било мушкащо и сечащо.

В Римската империя на особена почит е било владението на хладното оръжие, което е предопределяло големия брой преподаватели, т.нар. „доктори на оръжието“. Те били изключително уважавани и известни хора. В периода на разпадане на Римската империя кървавите гладиаторски боеве били любимо зрелище на римляните.

Средновековната фехтовка се характеризира с това, че е носела класов характер, тъй като е била практикувана от аристокрацията. Друга характерна черта е тежкото въоръжение: големите мечове, тежките нагръдници и др.

С откриването на барута започва нова ера в развитието на фехтовката и нейното трансформиране като спортна дисциплина. Тежките средновековни мечове и доспехи стават ненужни, хладните оръжия се олекотяват, което дава възможност за извършване на повече и по-бързи действия. Появява се и първата книга за фехтовката, написана през 1474 г. в Испания от Педро де Торе, роден в областта Понт де Перпинян. По същото време в Германия и Англия се създават организации за организирано практикуване на фехтовка.

За появата на съвременната фехтовка голяма заслуга имат множеството испански, италиански, френски, германски, унгарски, руски, английски и др. фехтовални майстори, които са издали множество трудове за развитието и усъвършенстването на работата с хладно оръжие. През XVIII и XIX век фехтовката окончателно се формира като вид спорт. Най-активно тя се практикува и развива във Франция, Италия, Австро-Унгария и Германия, което е видно от книгите, написани от представители на тези страни. До края на XIX век в Европа не са провеждани официални международни турнири, а те водят своето начало от края на XIX век.

През 1896 година в програмата на Първите олимпийски игри е включена и фехтовката, която е неизменен участник във всички провеждани до момента Олимпийски игри. Такава чест е оказана само на още три спортни дисциплини.

Фехтовката в България

За начало на фехтовката като спорт в България има много бележити дати. Ето защо ще споменем само някои от най-популярните. Смята се, че първият учител по фехтовка е италианецът Браньони през 1894 г. През същата година се появява първият „*Правилник по фехтовка*“ в превод от руски език на полковник Делев. След Балканската война фехтовката навлиза като практика в Първия гвардейски кавалерийски полк и в гвардията, а през 1926 г. се създава Български клуб по фехтовка, като се смята, че това е рождената дата на Българската федерация по фехтовка. Това е златното време на българската фехтовка. Тя става член на Олимпийския комитет и на Националната спортна федерация в България и започват да се създават организационни правила. За първи път от създаването на клуба Д. Василев и А. Лекарски вземат участие в Олимпийските игри в Амстердам през 1928 г. През същата година Конгресът на FIE в Хага взема решение да приеме България за член. По финансови причини отсъства български представител в Хага и тя става член на FIE през 1929 г.

Първата секция по фехтовка е създадена през 1949 г., като неин президент е Никола Бандулов, а В. Катеринска – секретар. През 1951 г. започва изграждането на местни центрове в Пловдив, Плевен, Бургас и Стара Загора. Иван Минчев, И. Стойчев, Г. Саев и Йордан Златков започват да работят като треньори в София. През 1959 г. българските сабьори участват за пръв път в Световното първенство в Будапеща – отборно. Големият пробив за българската фехтовка е на Олимпиадата в Москва през 1980 г. Тогава братята Васил и Христо Етрополски се класират на четвърто и пето място на финала индивидуално в конкуренцията на всички световни знаменитости. Българската сабя влиза в световния елит през парадния вход. През следващите години българските сабьори са неизменно сред най-добрите в света, като заемат 4-та позиция в Клермон Феран 1981 г., през 1982 г. в Рим нашият отбор на сабя е на 5-то място, а във Виена през 1983 г. отново сме четвърти.

Безспорен връх е световната титла на Васил Етрополски във Виена (1983 г.) – най-големият успех на българската фехтовка досега. Най-големият отборен успех идва на световното първенство в Барселона (1985 г.), където България, благодарение на Васил и Христо Етрополски, Георги Чомаков, Николай Маринчешки и Марин Иванов печели сребърен медал на сабя при мъжете. В индивидуалното състезание Хр. Етрополски е вицесветовен шампион, а Васил Етрополски се окичва с бронзов медал. Българските фехтувачи участват успешно и в Универсиади (Световни студентски игри). Сред първите отново са сабьорите Васил и Христо Етрополски. За призовите класирания на отбора заслуга имат и Николай Матеев, Запрян Ванчев, Антони Запрянков и други талантиливи фехтувачи от това поколение. Трябва да се отбележи значимото присъствие на треньора Никола Свечников, човекът, който открива и развива таланта на Васил и Христо Етрополски и цяла плеяда успешни български фехтовачи, като Николай Матеев, Марин Иванов, Веселин Попов, Николай Динев и много други.

Източник:

<https://etropolskifencing.com/%D1%84%D0%B5%D1%85%D1%82%D0%BE%D0%B2%D0%BA%D0%B0/%D0%B7%D0%B0%D1%89%D0%BE-%D1%84%D0%B5%D1%85%D1%82%D0%BE%D0%B2%D0%BA%D0%B0/>